

Nieuwsbrief 6 op de weg van het monastieke project te Prébenoît

+ Beste medebroeders, vrienden, sympathisanten en weldoeners,

Iets meer dan een vol jaar ben ik nu kluizenaar in de oude cisterciënzer abdij van Prébenoît. Na eerst twee en een half jaar gekluisd te hebben in de Drôme Provençale, kan ik thans terugblikken op een volledig jaar in de Creuse. In de eerste plaats vervult me hierbij een gevoel van dankbaarheid. Het was ongetwijfeld het mooiste jaar uit mijn leven: de schitterende natuur doorheen de vier seizoenen, de intieme omgang met de Heer in stilte en gebed, de vrienden die ik hier mocht ontmoeten en de nieuwe die ik leerde kennen, de eenvoudige dagelijkse arbeid en de kleine gemeenschap die zich voor de zondagse Eucharistieviering bij mij aansluit, dat alles geeft reden om Onze-Lieve-Heer innig te danken.

De winter was natuurlijk de proef op de som of ik hier wel kon wonen. Enerzijds daalde een grote rust neer op de abdijsite na de toeristische zomerdrukke met de vele kleine culturele happenings in en rond de abdij. Op de postbode na zag ik tijdens die herfst- en wintermaanden vrijwel niemand. Daarmee was een doelstelling van mijn eremietenleven ruimschoots ingelost. Anderzijds stelden de regens, de modder en het vriesweer mij wel degelijk op de proef. In huis was het soms niet warmer te krijgen dan 15°C, ondanks de snorrende pellet kachel. Veel warmte ging via het enkele vensterglas en de hoge, niet-geïsoleerde plafonds verloren. Maar als het te bar werd zetten hond, kat en kluizenaar zich pal voor het raampje van de kachel om zich te warmen. Alleen al het zien van de gele vlammetjes deed ons goed. Warmte of koude heeft uiteraard een subjectieve kant. Als men zich goed voelt kan men lagere temperaturen beter verdragen, terwijl als men slecht in z'n vel zit men zich ook in een warmere omgeving toch niet lekker voelt. Alles welbeschouwd heb ik de voorbije winter geen koude geleden. Voor de komende winter heb ik bij een plaatselijke ramenmaker voorzetramen besteld, zodat de kachelwarmte beter binnenblijft. Deze dubbele raamkozijnen zullen half juni geplaatst worden in de beide vensters van mijn twee woonvertrekken, voor de prijs van 2700 euro.

De liturgie van een kluizenaar is eenvoudig. Zij moet in de eerste plaats gebed zijn, lezing van Gods woord, psalmgezing, gebeden en voorbeden, lofprijzing en dankzegging, stilte en meditatie. Voor mij zijn de ochtend en de avond de uitgelezen momenten om deze liturgie van het hart te vieren. Overdag draag ik dan iets mee uit de rijke korf van lezingen en liederen uit het ochtendofficie of uit de mis. De vespers staan meer in het teken van een dankbaar afsluiten van de dag. Voor het slapengaan bid ik dan nog een psalm en het *Nunc dimitis* of de lofzang van Simeon. Priester zijnde draag ik dagelijks de mis op, in de week gans alleen (in aanwezigheid uiteraard van de engelen en van heel de schepping), aansluitend op de lauden. Maar op zon- en hoogtijdagen vier ik de Eucharistie om 10u00 samen met een groep van gemiddeld een tiental gelovigen. Deze vrij stabiele liturgische gemeenschap is geen parochie en wil op geen enkele manier interfereren met het diocesane pastoraat dat onder leiding staat van de bisschop van Limoges (hij heeft in deze regio maar één pastoor voor zo'n 45 parochies). De mensen komen trouwens doorgaans van andere plaatsen dan van de parochie waarin de abdij gelegen is, zoals bijvoorbeeld uit de Indre, het departement ten noorden van de Creuse. In de Goede Week en met Pasen is onze geloofsgroep, die ik *Grange de Prébenoît* gedoopt heb, intenser samengekomen in bidden en waken. Op Witte Donderdag heb ik de voeten van alle deelnemers aan het Avondmaal van de Heer gewassen en gekust, een ontroerend moment. Op Goede Vrijdag lazen we met vijf lectors het Lijdensverhaal volgens Johannes en op zaterdagavond vierden we de Paaswake. Voor het eerst in de geschiedenis van Prébenoît sinds de Franse Revolutie, laaide er terug een paasvuur waaraan eerst de paaskaars, symbool van de verrezen Christus, en daarna de kaarsen van alle deelnemers werden ontstoken. We trokken processiegewijs de kapel in en lieten na de lichthymne de hele heilsgeschiedenis aan ons voorbijtrekken in de vele lezingen uit het Eerste en het Nieuwe Testament. Na de viering deelden we het paasbrood en wat ieder had meegebracht in de agapè-maaltijd. Vreugde alom!

De lente brengt het tuinwerk weer op de voorgrond. Wie wil oogsten moet zaaien, en liefst niet al te karig! Mijn groentetuin had ik in de winter reeds in bedden gelegd die de afbakening van de verschillende soorten en het doorkruisen van de lochting vergemakkelijken. In bakjes had ik vanaf februari groenten en bloemen gezaaid die nu in de volle grond zijn geplant. Een vriend uit België had mij een prachtig boek toegestuurd over permacultuur. Zonder mij erop te laten voorstaan dat ik deze manier van tuinieren beheers, trof ik er toch een aantal principes in aan die me realiseerbaar leken. Een goede bodemzorg bijvoorbeeld, de juiste plant op de juiste standplaats zetten, aandacht hebben voor de onderlinge positieve relaties tussen bloemen en groenten en het belang van diversiteit. Veel van deze principes treft men trouwens al aan bij de twaalfde-eeuwse visionaire abdis, Hildegard van Bingen (1098-1179), die over een uitgebreide botanische kennis beschikte. Voor Hildegard was de *sancta viriditas* (heilige groenheid of groeizaamheid) de belangrijkste deugd in haar groen spiritualiteit. Het werk in de aarde van Prébenoît doet mij aarden en verbindt me met de vruchtbare humus, het basale sediment van de *humilitas* of nederigheid. Voor een Bernardus van Clairvaux, tijdgenoot van Hildegard, is deze nederigheid de grondslag van elk geestelijk leven. In de tuin kan ik haar inoefenen!

Op Goede Vrijdag kreeg ik onverwacht hoog bezoek van de bisschop van Limoges, mgr. Pierre-Antoine Bozo. Het was een vriendschappelijk bezoek waarin we ongeveer een uur met elkaar hebben uitgewisseld, de kluizenarij hebben bekeken en het middagofficie hebben gezongen. Hij noemde mij een priester in zijn bisdom en nodigde me uit volgend jaar op Witte Donderdag de Chrisma-mis mee te vieren in de kathedraal. Daarmee lijken de aanvankelijke reserves van de bisschop ten aanzien van deze kluizenaar stilaan naar het achterplan te verhuizen.

Normaal ga ik tweemaal per jaar naar Westmalle om mijn abdij, mijn ouders, vrienden en familie te bezoeken. In april was ik bijna drie weken in België wegens allerlei medische afspraken. Vooral de sedert oktober ontstoken achillespees vroeg om meer deskundig onderzoek. Uiteindelijk

bleek de achillespees van mijn linkerbeen volledig te zijn gescheurd. Doordat ik er al vele maanden aldus mee rondloop heeft zich allerlei bindweefsel gevormd tussen de peeshelften, waardoor de pees min of meer 'genezen' is. Maar ze is verkeerd genezen doordat ze door haar lengte geen spieren meer aanstuurt. Alleen een operatie kan de pees verkorten en haar terug haar oorspronkelijk werk laten doen. Deze operatie vraagt een revalidatie van drie maanden waarin ik geen auto kan rijden. Ik heb besloten de operatie begin oktober in de Monicakliniek te Deurne (Antwerpen) te laten plaatsvinden. De herfst van 2023 verblijf ik dus in mijn gemeenschap te Westmalle. Hopelijk kan ik tegen Kerstmis of Nieuwjaar terug naar mijn geliefd Prébenoît trekken.

Broeder Gueric

Abbaye Notre Dame de Prébenoît
23270 Bétête (Creuse)

Voor giften: bankrekeningnummer BE75 9733 7460 6051 BIC : ARSPBE22 op naam van Dirk Aerden. Gelieve te vermelden: "Projet abbaye Prébenoît".

Annex 1

Een tijdens mijn vakantie in Westmalle gegeven **conferentie** voor het bisdom Breda, over Bernardus als hervormer, kun je bekijken via volgende link:

[Terugkijken: Inleiding pater Gueric Aerden over Sint Bernardus \(bisdomvanbreda.nl\)](https://www.bisdomvanbreda.nl/terugkijken-inleiding-pater-guerric-aerden-over-sint-bernardus)

Annex 2

In bijlage tenslotte een stukje dat ik schreef voor het Open Contemplatief Huis, www.opencontemplatiehuis.be, over '**vertrouwen**'.